

Dödsmanen.

Sonen min, varm af mitt blod, närst af brostens värma flöde, o, hur stal han ej mitt mod, mannen från de döda!

Solen lyste glad som, förr genom förtret i min stuga, då han öppnade sin dörr, och på troskeln syntes buza.

Han var fruktansvärd och stor, som en mänska knappt att skåda, och han talte: "Sön och mor, jag är hälsar båda!"

Du är ung och frisk och stark, och din son ser ut att frodas. Det behöves då vår mark nästa gång skall blödas.

Våga söner kämpat snällt för vår trycka och vår heders. Fjärran på vår aras fall ligger de i låta ledet.

Dyrbart var vårt segerlopp och vår ungdom börjar tryta. Barnen måste växa opp innan deras blod kan flyta.

Där för de din unge di, då han suga kraft ur barnen! Då han vuxit, komma vi! Därmed höjde steln han armen.

som till hälsning eller hot, som att skrämna eller locka, och den lille log emot krigets fruktansvärda-döcka.

Tor Hedberg.

Statsrådet Folkeson.

Novell af Harald Wägner.

Hans excellens statsministern gaf stor middag å en af huvudstäderna elegant restaurang. När vaktmästare Gustafsson i civilepartementet satte de hornbågade brillorna på sin ställiga bourgeoisenas och monstrade publiken, fann han den ytterst blandad. Visserligen bildade stater och kårer en förnäm botten af kompakt solditet, hvafs stämning strålade inom synen och skådhall för excellensens själ. Men för resten fyllde de lokalen af ett af alla typer utmärkelser odistingueradt vittmel af riksdagsmän, representanter för de sköna konsterna, premiäraktörer, höfvingar med trädsmåla värjor vid sidan, och damer ur den kungliga operaballetten med Lilleris på barmen.

Under övervakningen af vaktmästare Gustafsson serverade kyrpan den ganska goda dinern med samma vördnad, som om det hade varit gulschibaroner. Med särskild omsorg vakade han öfver att man väl uppsådde den äldre professorn i moralifilosofi, doktor Pilo, hvafs blanda kalassiska lyset med fastlig blans bland seraffineridnarna. Vaktmästare Gustafsson besjålades af en viss ambition för den sittande regeringen, visste mycket väl, att professor Pilo var mycket nog på mat, och att han hade stora förbindelser med la haute finance, som regeringen behöfde hålla sig val med.

Det steg ett jämnt och glädjnt sorl från middagssällskapet. Hans excellens drack förnöjligt med sina kamerater, och när han drack med biskopen af Medelpad, inlade han en nyans af allvar och andlighet i den gest, hvar med han lyfte champagneglaset. Till sin skräck uppfäste han, att det spirituelle odet gifte biskopen den del av den första ballerinan fröken Gyl, lenkvidt till bordssidan, och statsministern förhånades inom sig vaktmästare Gustafsson i civilepartementet för denna taktlöshet. Det var dock oöndigt. Biskopen var en fördomsfri man, som satte en ara i att se det mänskliga höghet uppbarar afven i ballethen och med stor talang ledde han konversationen till i den moderna danskonst, medan ballerinan gjorde förtviflade ansträngningar att tala om kyrkomusiken.

Medan de ideloförna målarna och skulptörerna skrattrade åt att skulptören Djarberg vände ut och in på ögonhvitorna under talet för seraffinerridnarna, bredde sig allvarret som ett bärtacke öfver riksdagsmannens ansvarstyngda skara. Ett stillsamt, något knärrigt politiskt minspel uppsteg från deras plåster, där de smärkta champagneglänsen på rosens hager, de bukiga chensinopokalerne af pomeri och de blodtunga-bordeauxglasen af ligandricka. För ett eftertänksamt nickande auditorium redogjorde riksdagsrepresentanten från Paskallavik, skollärare Folkeson, för sin ståndpunkt i frågan om fetthalten på kompensationsflask. Riksdagsman Folkeson besatt den stora talangen att kunna ha en glödnande personlig uppfattning af praktiskt taget allt och att aldrig en sekund komma på en sådan tanke som att icke denna ståndpunkt vore den enda rätta, som med all gevalt borde påtvängas alla andra. Det är gifvet, att en sådan man har en stor karriär framför sig, och det talades redan om att riksdagsmannen skulle trafikministeren, baron Klingensstjerna, hvafs ställning blifvit öfvermålad, emedan han i ett riksdagsanförande förvaltat bibana med spärvidden. Det munnades redan i littererade kretsar om att regeringen, som insett att den behöfde ett folkligt namn för att motviga sin väl aristo- och byråkratiska motsättning, allvarsamt diskutera möjligheten af att kalla representanten för Paskallavik till kongungens rådsråd. Han hade också en stor talang att bli namnet för dagen, mannen som man talade om. Egentligen var hans karriär redan gjord den dag, då han interpellerade chefen för sjöförsvarsdepartementet, buruyida han ännade viktiga några mått och steg

för att tillmötesgå den växande folkopinionen, som kräde att den nya pansarbåten skulle döpas med rosens hager, så att dess staf icke blöfve besudlad med radsryken champagne. Den nya fuserande trafikminister, baron Klingensstjerna, som egentligen inte hade något emot att agna sig åt sina privata angelägenheter, lyfte sitt bordeauxglas och drack med en liten menande blinkning på ögat med sin presumtive efterträdare, och det blifvande statsrådet lyfte beskyddande, ligandrickat till sina läppar.

Riksdagsman dricker inte vin? frågade statsrådet Klingensstjerna. — Nej, aldrig, min ståndpunkt är den, att drinkandet af vin är förkastligt ur hygienisk, moralisk och ekonomisk synpunkt. Vid dessa ord lyfte professor Pilo ögonen från morkullan och bordeauxen af 906 och bristade med en rost, som tycktes komma från en annan värld.

— Har min herre någonstn druckit godt vin? — Nej. — Jag kunde tro det, sade professorn och försökte på nytt i dinern. Nu utbrakte statsministern en skål för handel och närings, hvarunder skulptören till stor glädje för målarna gjorde en rätta af sin servert och låt den hoppa på bordet. Men efter talet uppstod en kort paus. Friherrinnan Gyllenstaaff, som gärna spelade rollen af en förtäring, begärde den allmänna tydnaden att vända sig till sin kusin baron Klingensstjerna, som hon omedelbart före middagen gifvit en kört.

— Nå, kusin Oscar, sade hon, har du inget råd att ge herr Folkeson nu, när du fått silkesnöret? — Statsrådet stoppade en bit morkulla i munnen, låt dessa arom kitta gomman laagom för att väcka lust efter bordeauxens milda smekning och svargade: — Jo, kom ihåg en sak, en god middag är en mjuk huvudvundt. Godt samvete låter man er ändå inte ha, om ni blir ministern.

Riksdagsman Folkeson kände i detta ögonblick den ovana känslan af osakerhet. Han förstod, att situationen hade fördrat, att han svarat något i samma räljanta ton, men det blöf honom emot att anslaga en lätt, sinnlig ton om ett så heligt ting som en statsrådspolitik. Han tuggade och svalde: — Jag kan försäkra, sade han slutligen, att jag alltid följer mitt samvetes krag, när jag en gång har fattat min ståndpunkt. Baron Klingensstjerna tog ett blekt leende.

— Gratulerar er till ett ovanligt bra samvete. Hvar får man säga? — I Paskallavik, sade friherrinnan, skäl, herr Folkeson, jag förstår och högaktar er. Ni är en man med karaktär!

Och hon lutade sig fram mot honom med ett af sina mest bedräande leenden, som var så falskt och så intågande, att ingen man undriek att bländt tro på henne. — Kusin Grace, sade baron Klingensstjerna efter middagen till henne, vore jag herre öfver ditt upptägnande, skulle jag ge dig en upptäckelse för att du leker med den där biten. — Det angr dig inte, sade hon till honom, och han insåg med ens att han begått en taktisk fauta. — Jag flirar med hvem jag vill, sade hon.

— Gudnäs, hvaför inte lika kärma med mig? — Den vackra damens skratt särade statsrådet mera än han skulle velat medge. Han tillhörde den, torva satiriska byråkratyt, som lider af sin egen torka.

Hvaför är det så löjligt? sade han. — Finns det något enfaldigare än karlar, sade hon i stället för svar. — Trösklen into det skulle i så fall vara fruntimmer. Men svaramig nu, hvaför du skrattar.

Sådana där som du flirar man inte med, på sin höjd gifter man sig med er, sade hon. Flirta med en annan där torr pedant som du?

Det buldte till ett slag under nordstjärnan på statsrådsfracken. — Tors jag upptatta denna senaste fortysande caprice som ett frieri från din sida? sade han och försökte i biliken inlagga en nyans af värme, som uppvagde den räljanta tonen.

Till svar ställde sig friherrinnan midt under den stora ljuskronan och räckte ut en liten röd tungspets åt sin kusin. Förstod öfver att hennes far, herre statsministern gjorde en min af skrackslagen häpnad. Höppade — hon hört och tog riksdagsman Folkeson under armen.

Statsrådet Klingensstjerna had vaktmästare Gustafsson om ett glas konjak och sade till sig själv: — Torr pedant? Jag är så i helse! heller Jag som är ett Aetna, ett Geyser — mig kallar man torr! Men jag är en vulkan utan eruptioner, det är det som är felet.

Därmed gick han fram, dunkade statsministern på magen och sade: — Lycksånkar dig till att få min det skärjer mot din niska. Godnatt, nu går jag till Norvika.

Friherrinnan Gyllenstaaff hade lyckats få riksdagsman Folkeson in ett barn, och liksom hon alltid brukade säga ut ur människor, som hon träffade första gången allt hvad de kunde ge henne af kloket, därskap, allvar eller löje — hon ledde som parast på sina medlemmiskor — så gjorde hon äfven med sin nya motif.

I denna konst besatt hon en betydande färdighet. Hon hade tidigt uppgått hur man bär sig åt för att få folk att slå ut hjärtbladen. Med några få repliker uppgådde hon, hvad hvar och en innet bar på för tankar och förhoppningar, och på detta sätt fick

hon dem att tala. Hon visste, att nästan hvarandra människa, hur den än var sig ut, i hemlighet bär på en eller annan hemlig lidelse, brusten illustion eller dylik, att äfven de mest omsorgsfullt omgjordade besitta någon svag punkt.

Riksdagsman Folkeson bar den politiska ängregheten som på ett standard framför sig, och med honom hade hop ett mycket lätt spel.

Hon fascinerade honom med sina stora, fuktiga, glänsande pupiller, och det dröjde icke länge förrän han med rodnad på kinderna började inviga henne i den politiska ruttenheten i landet och sina förhoppningar om att kunna råda bot på den. Han talade om den insats han skulle göra, om det någonst förnånades honom i denna något inflytande, hur han ville skapa en ny demokrati, ville göra folket sak till sin, ville göra ett nytt och kraftigare Sverige.

Friherrinnan lysnade på det förståttliga sätt som lockar ut på förtroendenas hala is, där mer än en ko har halkat. Mot sin vilja var hon imponerad. Själ tillhörde hon den af storstaderna utdifferenterade intellektuella typ, som egentligen inte tror på någonting, inte har energi för något. Den naiva ukräften hos skollärare Folkeson imponerade på henne. Här var en man, som vågade göra sig löjlig och säga saker, som skålpolit skulle ha föllt hennes noble kusin. Hon betraktade hans uppträdda ton, som kom en att tänka på kulturell ungdomsörelse, hans illastående följliga kläder, som tydligt röjde mannen, för hvilken en sådan sak, som att bry sig om hur man är klädd är något fullständigt otänkbart.

— Det är bestämt manden för dig, tänkte hon, och hennes tankar fortsatte omedelbart. — Man finge skicka honom till en riktig skräddare, så finge han raka af mustaschern.

Och medan hon tänkte på detta, hörde hon sina öron fyllas af ett obekannta sort af idella fraser. Hon upptäckte något av ett etik — skönlära, själarnas harmoni och rätten att, i alla samnt om plikten att alstra det nya skiktet i skönelhet och frihet.

Hon såg upp. — Ursäkta mig, sade hon, men jag föll i tankar. Ni har väl inte friskt till mig under tiden.

När riksdagsman Folkeson den kvalitens krop med i utdragssoffan i sin vindskammare i Kloogkjutarsgränd, var han fullkomligt hufvudv af fycka. Han tviflade efter de ord statsministern steg steg honom, då han vid afskedet egenhändigt tände hans cigarr, lekte ett ögonblick på, att han inom en vecka skulle bli kallad till kongungens rådsråd. Men märkligt nog var det kanske löje detta, som fylde honom med den största stillheten. Snarare var det det, att en kvinna af en ras och skönelhet, som föreföll vara från en annan värld än hans egen, hade intrasserat sig för honom så påtagligt som hon hade gjort.

Han kunde icke komma af sinnesörelse. Han steg upp, drog bonjournen utnån på nortskjortan, ställde sig framför spegeln, och i det han härmade talmannens i kammaren något gallra rodnad, sade han: — Herr statsrådet och chefen för kungliga trafikdepartementet!

— Så satte han sig på soffkanten, reste sig med den hälning af blandad nonchalance och allvarstyngt statsmannavärdighet, som han i hemlighet hade afundats statsrådet Klingensstjerna, samlade med allvarlig minn samman en imaginär papperslunda, satte plincepen på nasen och började: — Om man, herr talman och mina herrar, läser kungliga majestats nådiga proposition rätt, så tror jag, att Gipsundarna på världnans öfrån lynnade med ett uttryck af öfverdrifligt belåtet glädje till statsrådet Folkesons försvar för k. n. n. s. nådiga proposition.

Det första han gjorde följande morgon var att skriva följande bref: — Kara Ranka!

Efter moget öfvervägande har jag kommit till den bestämda uppfattningen, att det icke längre äroa för mig ändra Hvarje förbindelse mellan människor, som icke älska hvarandra, är ur etik-social synpunkt oöedligt. Man måste därför i detta politiska handling mot sig själv och det kommande släkter följa sitt hjärtas kraf för att nå den rätta personliga utvecklingen. Men detta behöfver jag ju icke säga till dig, som för någon tid sedan på logen i ett såväl till form som innehållt briljant anförande utvecklade dessa moderna och jag vågar säga, det rikligt praktiskt radikala synpunkter på kärleksfrågan. Tack för de orden från en kvinna så högt begåfvad och så besjälad af radikala idéer som du.

Med lätt hjerta postade han detta bref till sin fastmo i Paskallavik. Under de närmaste damrens lopp hade riksdagsman Folkeson mycket brådtom. I kammaren mottog han handtryckningar och dunkningar i ryggen af vänner och meningsfränder och låt to m. intervjuja sig af en middagstidning, hvafs tecknare samtidigt förrättade den viktiga politiska handling som består i att för första gången karriera ett blifvande statsråd. Riksdagsman Folkeson förstod till till viktigen härar för sin blifvande karriär och i stundens öfvermod låt han förleda sig till en del mycket skarpa uttalanden om slentrianen i förvaltningen, särskildt i trafikdepartementet, hvafs Augiustall han förklarade sig kallad att rensa.

Medan journalisten glad gick ned till sin redaktion med en skandal i sin blocknoten, tog den iniet öndt anande riksdagsmannen en bil till friherrinnan Gyllenstaaff, till hvilken han lått invitera sig på middag. Friherrinnan tog emot honom med ett sprudlande inträde för honom. Hon var färdig med honom, med hon njöt obeskripligt af att se honom posa i den fasta tron, att han bara behöfde räcka

ut handen för att ta henne. Hon ledde konversationen, så med en capriciosa kvickhet, som alldeles förbryllade riksdagsmannen, som visserligen likade mycket och ofta, men rättilljagssom en härvägsakena och som andligen förlustad på nosen, hvar gång den kvinnliga logiken behagade göra ett litet sidospår.

Ett glas vin, sade friherrinnan plötsligt, bara ett enda för min skull, och hon inget ser det! Riksdagsman Folkeson tvekade länge. En aning om de kvistiga problemen, lifvet stundom kan bjuda till och med en riksdagsman från Paskallavik uppsteg för hans inre syn. Dricka vin? — Den absoluta nykterheten hade alltifrån hans ungdom varit den fasta redelinjen i hans lif, frappstegen för hans karriär, hans ungdomens dörm till hans mannaalder hopp. För två dagar sedan skulle ett öndligt öfverlägset löje ha mott den, som ifrågasatt att riksdagsman Folkeson skulle dricka ett glas vin. Med den fasta karaktärens breda hand skulle han ha viftat bort frestaren. Men nu stod han plötsligt inför något, som han verkligen kände vara en frestelse. Gånge den kalken ifrån mig, tänkte han, och hans blickar förfölle: fresta mig inte.

Men han motte endast ett par-fåska lockande, strålande ögon, som med ett grymhet kände sin makt att tvinga honom och som tänkte använda den. — För min skull!

Riksdagsman Folkeson led. Men då räddades hans förtärfälla samvete situationen genom ett fygge honom med ett skäl. — Näväl, sade han, för att visa, att jag har karaktär nog att dricka utan att förfalla.

Och därmed låt han ett braddfullt glas tung, löftande och stark medelfra från 1848 rinna ned i sin strupe. Den strömmade som eld i hans ådror.

Han härskade sig som han brukade göra i kammaren, när talmannen ropade hans namn och skulle just underlyftande något af sina välvalda ord och med framförande af sakliga synpunkter framföra sitt frieri, då betänkt anmalde statsrådet Klingensstjerna. Riksdagsman Folkeson märkte strax, att han blifit öfverflödig. Statsrådet behandlade honom med sådan förtärfälla artighet, att han hastigt tog afsked, inom sig lofvande, att göra det helt i kammaren för sin övan.

Utkommen på gatan kände han, att det gamla starka vinet gjorde honom yr i hufvudet. Han beslot att ta en promenad. Först köpte han en kvällstidning, som också brakte honom två sensationella underrättelser. Den första var friherrinnan Gyllenstaaffs förlofning med statsrådet Klingensstjerna, den andra var en intervju med honom själv, i hvilken han med fast sagn sin uttalanden till förväringning skarpa och förstorade Redaktionen hade tillfört något några försmedliga rader, där det talades om riksdagsman Folkesons karriär och det försäkrades att nägon demission af den nuvarande trafikministeren äls icke var på tank.

Riksdagsman Folkeson stod stilla, rof för tanken, att detta måste vara en elak dörm, ur hvilken han skulle vakna. Tanken att han skulle vara för smått af en person, som man räcker sin hand öfverflödig honom, fantastiskt speciellt oroligt. Något sådant hade aldrig hänt. Allt hade hittills gått honom väl i hand, hans bana hade löpt ljus och rak mot målet. Och plötsligt hade en kvinna dumpit ned och satt kroken för honom. Riksdagsman Folkeson snyttade Politiskt harakrit — nej det är för hårdt!

Han gick halft medvetlös, framåt gatan utan att veta, hvart han gick. Ett ögonblick genomsnar han af en häddisk önskan, att det aldrig hade funnits någon godtemplarioge i Paskallavik.

En blek morgongryning slade in genom fönstret i riksdagsmannens Kloogkjutarsgränd, beströade gipsundarna, som med en stolt oföränderlig minn af filosofisk upphöjdhett betraktade riksdagsman Folkeson. Han företedde dock en ganska ömskansvärd anblick. Häret stod i en fuktig krans kring pannan, ansiktet var likblekt och förändrad. En allvarlig kris hade skakat hans själ, som dock icke var ämnad till annat än att hysa en oföränderlig belåtenhet med sig själv och lifvet. Med darrande händer hade han störlat i sig två glas konjak, därtefter hade han rusat ut och gått någonstades, hvart visste han inte, han hade bara gått och gått på måfå, tills hans bördliga undermedvetna jag ledde honom till hans egen port.

Nu låg han och drömde, en mycket obekvärdig dröm förresten. Han tyckte att han hade begärt ordet i kammaren, talmannen ropade hans namn, men han kunde inte bestiga talarstolen, inte tyckte sig, ty friherrinnan Gyllenstaaff hade tagit från honom hans hufvud och gifvit honom ett frammannde glödgadt klot i stället. För gäfvets tigde han henne om att få igen sitt hufvud, så att han kunde tala. Det började redan munnas i kammaren, man tittrade och undrade och talmannen ropade allt högre: — Herr statsrådet Folkeson!

Han vred sig i kral. — Stig upp, Folkeson! — En kraftig rist kling i hans öron och han öppnade ögonen. Framför honom stod en ung kvinna, en väldande gestalt med ypporiskt ansikte och de gula flåstrarna i en kringla vid öronen och den hamrade broschen vid sin platta barm.

Hon kramade i handen ett bref, ett olycksaligt bref, som han själv, hade skrivit. — Hvar skald ett här betyda, sade hon med en stryka, som kom honom att yrsa.

— Be-betyda? Ingenting.

— Väger du påstå, sade hon och satte händerna i sidan, — att du inte älskar mig längre? — Nej, nej, det vågar jag inte!

— Nå, ser du det! — Han satte sig upp i bädden. Hufvudet svandlade och han visste inte riktigt, om han drömde eller var vaknen. Var det verkligen Ranka? Och hvar för var hon här? Hvad hade hänt? Han ansträngde sig att binda samman de brustna länkarna i den orsakskedja, som fört henne dit. Som skugor i en fantastisk dröm föreföllo honom minnena från gårdagen. Plötsligt för det ett stygn igenom honom.

Politiskt harakrit! A, det var ett infant uttryck! Han minde hur det i vedervärdigt stora och skrikande typer hade strömt emot honom från ruber i tidningen. Riksdagsman Folkesons politiska harakrit! Han kastade ett blick mot morgontidningarna, som lågo på bordet, men han kände med sig, att han icke vågade öppna dem.

Politiskt harakrit! A, det var ett infant uttryck! Han minde hur det i vedervärdigt stora och skrikande typer hade strömt emot honom från ruber i tidningen. Riksdagsman Folkesons politiska harakrit! Han kastade ett blick mot morgontidningarna, som lågo på bordet, men han kände med sig, att han icke vågade öppna dem.

Politiskt harakrit! A, det var ett infant uttryck! Han minde hur det i vedervärdigt stora och skrikande typer hade strömt emot honom från ruber i tidningen. Riksdagsman Folkesons politiska harakrit! Han kastade ett blick mot morgontidningarna, som lågo på bordet, men han kände med sig, att han icke vågade öppna dem.

Nordbor i Förenta Staterna.

Svenska Alderdomshemsförbundet i Chicago Valde vid sitt nyligen hållna årsmöte till president John P. Friedman.

En ögonblicklig död ljöt härifrån den 17-årige snickaren Ole Hansen Whale i Eau Claire, Wis., då han föll ned från en byggnadsställning.

En svensk tandläkare, dr John Holmberg i St. Peter, Minn., har testamenterat sin tillskrifts stiftelse af en egendom om tio miljoner dollars. Skadad till döds blef nyligen Arthur Hjeltn i Chicago, då han i närheten af korsningen af N. Clark st. och Waveland ave råkade komma i vägen för en spårva.

Af en automobil påkördes härom dagen Mrs Anna Blom i San Francisco. Kvinnan fördes af bilisten till sjukhus, men var vid framkomsten död redan död.

Doktor Wm. Henchen hyllas. Den i vida kretsar kända och allmänt uppskattade läkaren och allmänna praktiserande läkaren i Chicago, fylde onsdagen den 11 april 75 år. Med anledning häraf hölls i some Henry S. Henschens hem sagda öfver en vackert hylfingsfest, till hvilken de närmaste släktingar och nära intiga vännar inbjöds.

Ung svensk skriftställare. Mycket beröm har tillfallit Hugo Evon Frey, författaren till boken "The Cry of the Soul". Redan innan boken kom fram trycket uttrydde sig nu afidne Jack London i de mest entusiastiska ord, jag om alstret efter manuskrifvets genomläsande. Författaren är son till en svensk farmare i Fort Collins, Colorado, och har redan, trots sin ungdom, sett en stor del af världen och lifvet. Boken har just kommit från trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum på ett inkvarteringsställe i Waterston, Wis. J. försvann härifrån staden den 23 mars, sist en vecka innan han enligt uppdrag plan skulle åga åttenskap med Mrs Gertrude Fahrengren i Chicago, och då den första underrättelsen om att han var på väg tillbaka till Chicago, trodde hans närmaste att han fallit öfver för mest trycket och röner stor efterfrågan. Den är praktiskt illustrerad af Les Wallace.

Funnen död. Julius C. Johnson, en i d. bokhållare hos Outcault Advertising Co., i 508 S. Dearborn st., Chicago, och förut hotellgärdare i Chihuahua, Mexico, påträffades härom dagen död i sitt rum